

Jan Paweł II

Przyjmijcie Chrystusa do swojego życia : homilia Jana Pawła II na zakończenie Synodu : (Rzym, 23 października 1999)

Salvatoris Mater 2/2, 310-311

2000

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ty wzniosłaś głos
śpiewając pieśni chwalące Pana;
prowadź nas w radosnym głoszeniu wiary
w Chrystusa Zbawiciela.
Ty zawsze współczułaś potrzebującym
i błagałaś w ich imieniu swego Syna;
naucz nas, jak nie bać się mówić
Jezusowi o świecie
[1141] i światu o Jezusie.
Ty stałaś u stóp Krzyża,
kiedy twój Syn oddał ostatnie tchnienie;
bądź przy nas, gdy próbujemy jednoczyć się
w duchu i służbie z tymi, którzy cierpią.
Ty modliłaś się z uczniami w Wieczerniku;
pomóż nam oczekiwać daru Ducha,
abyśmy poszli wszędzie tam, gdzie nas On poprowadzi.
Chroń Kościół od każdej wrogiej władzy,
pomóż mu stać się prawdziwym obrazem
Trójcy Przenajświętszej.
Módl się o to,
aby poprzez pełną miłości posługę Kościoła,
wszystkie ludy Azji mogły poznać
Syna Twego Jezusa Chrystusa,
Jedynego Zbawiciela świata,
oraz odczuć w ten sposób radość życia
w całej jego pełni.
O Maryjo, Matko nowego stworzenia
i Matko Azji
módl się za nami, Twymi dziećmi, teraz i zawsze!

HOMILIAE ET ALLOCUTIONES

Homilia Jana Pawła II na zakończenie Synodu².
(Rzym, 23 października 1999)

Przyjmijcie Chrystusa do swojego życia

6. [...] Tradycja ikonograficzna chrześcijańskiego Wschodu przychodzi z pomocą naszej modlitwie, ukazując nam bardzo wyrazisty wzorzec: ikonę Maryi *Hodegetrii*, „wskazującej drogę”. Matka wskazuje dłonią na Syna, którego trzyma w ramionach, przypominając chrześcijanom żyjącym w każdej epoce i wszędzie na świecie, że to Chrystus jest drogą, którą należy iść. Ze swej strony Kościół, szukając własnego wizerunku

² „L'Osservatore Romano” 20(1999) nr 12, 49.

w ikonie, odnajduje niejako w Maryi samego siebie i swoją misję, którą jest ukazywanie światu Chrystusa jako jedynej drogi wiodącej do Życia.

Maryjo, troskliwa Matko Kościoła, wyjdź nam na spotkanie i pokaż nam swego Syna. Wiemy, że na naszą ufną modlitwę Maryja Panna odpowiada wskazując Jezusa i mówiąc do nas tak jak do sług na weselu w Kanie: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2, 5). [...]

XXXV Kongres Kustoszów i Pracowników Duszpasterstwa w Sanktuariach³.
(Watykan, 23 listopada 1999)

Tam, gdzie silniej odczuwa się obecność Boga

[1215] Najdrożsi Bracia i Siostry!

1. Jestem szczęśliwy, że mogę przekazać Wam moje serdeczne pozdrowienia z okazji XXXV Kongresu Rektorów i Pracowników Duszpasterskich w Sanktuariach zorganizowanego przez Narodowe Zjednoczenie Sanktuariów. Specjalne pozdrowienia kieruję do Księdza Arcybiskupa-Prałata Loreto, Jego Ekscelencji Angelo Comastri, który z wielkim zaangażowaniem śledzi i koordynuje wasze działania.

Gęsta sieć sanktuariów, które rozsiane są w różnych krajach na wszystkich kontynentach, odgrywa w tym niezwykłym organizmie jednocześnie duchowym i historycznym, jakim jest Kościół, rolę bardzo znaczącą. Ja sam, podczas moich podróży apostołskich, często miałem możliwość pielgrzymowania do tych świętych miejsc, gdzie silniej odczuwa się obecność Boga.

Mogłem je odwiedzać przede wszystkim we Włoszech, ze względu na moją posługę, i zauważyłem, że stanowią one wymowne świadectwo religijnej historii narodu. Dzięki zatem dla Was wszystkich za to, że tak wspaniale chronicie, cenicie i promujecie to dziedzictwo duchowe.

2. W tym moim przesłaniu pragnę przede wszystkim, śladem moich Przedmówców, przywołać tę ogromną wartość, jaką sanktuaria mają dla Ludu Bożego. O ile z jednej strony dają one wiernym i pielgrzymom cenne chwile pogłębienia wiary, weryfikacji i niezbędnego duchowego ubogacenia, o tyle z drugiej strony dla osób mniej religijnych, przeżywających problemy lub poszukujących stanowią opatrnościową okazję do spotkania z Bogiem oraz są silnym wezwaniem do źródeł wiary. Ci, którzy udają się do takich miejsc, powinni zatem móc znaleźć tam gościnne otoczenie i osoby gotowe do udzielenia im właściwej opieki duchowej oraz poprawnej katechezy liturgicznej, tak aby przesłanie sanktuarium nie zatrzymało się na poziomie ważnej skądinąd płaszczyźnie emocjonalnej, lecz by wizyta taka stała się dla wszystkich doświadczeniem Boga, braterskim spotkaniem i okazją do wzrastania w wierze.

3. Z wielką satysfakcją zauważamy, jak w ostatnich latach wzrasta ruch pielgrzymkowy i turystyczny do sanktuariów i miejsc świętych, małych

³ „La triaccia” 20(1999) nr 11, 1215-1216.